

EU, EØS, som ikke er omfattet af de aftaler, vi allerede kender i dag.

Samlet set glæder jeg mig til også at belyse og diskutere nogle af de ting, som bliver fremdraget under førstebehandlingen her – det får vi jo god mulighed for under udvalgsbehandlingen – både de principielle og nogle af de mere specifikke spørgsmål, hvor jeg nu tror, at et par stykker handler om misforståelser. Det har vi udvalgsarbejdet til, så det ser jeg frem til.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det kan være, ministeren kan starte med at opklare den misforståelse om, hvordan i alverden man får mere internationalisering af at begynde at opkræve penge for noget, som før var gratis. Det paradoks var der ikke nogen af de øvrige ordførere som har kunnet opklare, men nu har ministeren så chancen for at skabe lidt klarhed på det punkt.

Derudover kunne jeg godt tænke mig at få ministeren til at forholde sig til det forslag, som jeg bragte på banen i mit ordførerindlæg. Hvis ministeren er stålsat på, at der skal være adgang til at opkræve brugerbetaling fra udenlandske studerende for f.eks. at forhindre for mange studerende fra Kina, eller hvad det var, der blev nævnt i debatten, hvorfor så ikke undgå al den tvivl, om man får skabt det incitament, som fru Margrethe Vestager beskrev, på universiteterne, og sige, det er ministeriet, som sørger for afregning med studerende, og at enhver afregning til universiteterne foregår via taxameterbetaling fra ministeriet til universiteterne med det samme beløb pr. studerende, uanset om vedkommende er dansker eller EU-borger eller fra et tredjeland? Er det ikke den nemmeste måde helt at undgå at komme i den konflikt, hvor man kan risikere at skabe sådan nogle pengemaskineliggende incitamenter på universiteterne?

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Med hensyn til hr. Morten Homanns forslag er det jo vigtigt at understrege, at det her ikke er noget, vi trækker ned over universiteterne. Det er jo ikke sådan, at ministeriet eller regeringen eller Folketinget beslutter, at sådan skal det være. Så kunne det lige så godt være, at det var f.eks. Videnskabsministeriet, meget naturligt, der forestod det her projekt.

Det er en mulighed, som vi giver de enkelte universiteter, og så synes vi, det er meget, meget

naturligt, at det også er de enkelte universiteter, som markedsfører sig selv og forsøger at finde de relevante studerende, som vi nu giver mulighed med de stipendier, der er fastlagt i lovforslaget.

Så jeg synes, det er et rigtig dårligt forslag, fordi det simpelt hen går stik imod det, der er intentionerne i forhold til det enkelte universitet.

Med hensyn til antallet af studerende er det sådan, at forslaget er bygget op på den måde, at de indtægter, der kommer fra dem, der kommer til at betale, skal bruges til stipendier. Der er det klart, at det selvfølgelig er nogle andre studerende, der kommer. Det er jo også det, der er hele målsætningen med det.

Lige akkurat det her forslag er jo ikke et forslag, som går ud på at forandre de økonomiske forhold hverken i de enkelte lande eller mellem de enkelte studerende.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg hører alligevel ministeren derhen, at selvfølgelig vil det alt andet lige betyde færre studerende end i dag, hvor man har gratis uddannelser, og så går man til en situation, hvor kun en del af dem er gratis, nemlig de relativt få stipendiepladser, og så betaling for resten.

Så har ministeren selvfølgelig også ret i sin pointe, at de, der så kommer til de øvrige pladser, i højere grad end i dag er velstillede studerende fra rundtomkring i verden, som kommer til Danmark, og altså i mindre grad studerende fra økonomisk ringe kår. Men det er så den del af diskussionen.

Så synes jeg, ministerens svar på mit andet spørgsmål var lidt foruroligende. Nu drejer det sig ikke længere om, at man bare skal løse det problem, som jeg tror det var den konservative ordfører som pegede på, nemlig at der var meget stor søgning fra f.eks. folk fra Kina, som godt var i stand til at betale.

Nej, nu drejer det sig netop om at få skabt en struktur, hvor universiteterne skulle markedsføre sig og sælge deres vare, uddannelse, på det globale uddannelsesmarked. Så er det jo netop et spørgsmål om at gøre universiteterne til pengemaskiner, til virksomheder. Og så har vi – det er i virkeligheden mere vidtgående end det, fru Margrethe Vestager pegede på i sit indlæg – jo i virkeligheden et opgør med det grundlæggende princip, at uddannelse ikke er en vare, som skal